

Nr 118.

Av herr Carlsson i Bakeröd m. fl., om höjning av tullen på ostron
m. m.

Skaldjursfiske sker i förhållandevis stor omfattning på västkusten. Detta slag av fiske representerar ganska stora värden och ger skärgårdsbefolkningen ett välbehövligt inkomstillskott. Fångst av skaldjur bedrivs i stor utsträckning av äldre fiskare och fiskare som av andra orsaker inte orka delta i det hårda och tunga havsfisket utan måste stanna hemma vid kustfisket. Dessutom delta ofta halvvuxna pojkar i detta fiske, vilka därigenom få sin första utbildning i fiskarens yrke. Avsättningen av fångsten av skaldjur försvåras emellertid i hög grad genom import från utlandet. Då utlandet infört tullskydd för fångster av nämnda slag, är export under vanliga förhållanden icke tänkbar. Det kan därför knappast anses riktigt att den svenska staten icke lämnar motsvarande skydd, vilket medfört mindre inkomster för svenska fiskare.

Frågan om tullskydd då det gäller handeln med skaldjur har vid upprepade tillfällen och senast 1947 varit föremål för riksdagens övervägande. I gällande tulltaxa äro ostron som importeras belagda med en tull av 1 kr. per kg., under det att övriga skaldjur såsom hummer, kräftor, krabbor, räkor och musslor få tullfritt införas i vårt land. Vad ostronfisket angår har detta på vissa håll, exempelvis i norra Bohuslän, ökat under senare år, men importen gör ostronfångsterna svårsålda. Tullskyddet av 1 kr. per kg har visat sig vara i hög grad otillräckligt, och priset på ostron har sjunkit med över 50 procent. Importen 1947 av ostron utgjorde 16,8 ton till ett värde av 78 000 kr. Det är i och för sig ingen stor summa, men för de människor det här gäller har dock frågan stor betydelse.

Det stöd åt skaldjursfisket som bevillningsutskottet vid 1947 års riksdag ställde i utsikt har i varje fall hittills uteblivit. Man bör nu vidtaga åtgärder för att förbättra situationen för de fiskare som ägna sig åt detta slag av fiske. Om man införde importreglering för ostron och vid import mot licens kraftigt höjde tullen på denna vara samt införde en med andra länders jämförlig tull på övriga skaldjur, skulle det säkert bidra till att göra skaldjursfisket mera lönande. Därmed skulle staten även medverka till att förbättra existensmöjligheterna för de människor som måste söka sin utkomst av detta slag av fiske. Då ostron är ett lyxbetonat födoämne, som saknar betydelse för folkhushållet, behöver man icke tveka inför en tullhöjning på grund av dylika skäl.

Med stöd av det ovanstående hemställas,
att riksdagen ville besluta höja införseltullen på ostron
till tre kronor per kilogram och belägga andra skaldjur än
ostron med en införseltull av en krona per kilogram.

Stockholm den 21 januari 1949.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.

Anders Pettersson
i Dahl.

Ivar Johansson
i Mysinge.

Birger Utbult.

Ernst V. Staxäng.
